

730

#12, 3 червня
2014 року

ХТО БІДНИЙ СТУДЕНТ,
ТОЙ НАС НЕ ЧИТАВ!
vk.com/read730

САМ ВИРІШУЙ, ХТО ТИ

ЖИТТЯ НАШЕ — ЦЕ РОЛЬ. А В НЬОГО — Й НЕ ОДНА

«ВІТАЮ ВАС НА ПОЗАЧЕРГОВІЙ ЦЕРЕМОНІЇ НАГОРОДЖЕННЯ ПРЕМІЯМИ “ОСКАР”! МИ ЗІБРАЛИСЯ ТУТ СЬОГОДНІ, ЩОБ ВІДЗНАЧИТИ ЗАСЛУГИ ОДНІЄЇ НЕЙМОВІРНОЇ ЛЮДИНИ...»

Більшість із вас знають його за роль Сарумана в кінотрилогії «Володар Перстнів», мало хто симпатизує цьому герою, але за лиходійським обличчям чаклуна ховається героїчне обличчя людини, яка його зіграла. Хто це? І чому я так вважаю? А зараз поясню...

Почалося все 27 травня 1922 року (92 роки і 1 тиждень тому), коли в англійській родині військового, строгого батька-підполковника, і еталонної красуні, яка позувала для скульптур і картин тогочасних митців, народилося немовля. Ця дитина з найменшого віку стала руйнувати ті стереотипи і стандарти, у які ми всі віримо.

«...СЕР КРІСТОФЕР ЛІ — ОСЬ ХТО ЦЯ ЛЮДИНА! ОТЖЕ, ОГЛОШУЮ ЦЕРЕМОНІЮ ВІДКРИТОЮ!...»

Маленький Крістофер пережив розлучення батьків в чотирирічному віці. Не думаю, що йому було легко, але впевнена, що це зробило його сильнішим. Потім, мати хлопчика вирішила почати нове життя в іншій країні, вони разом переїхали в Швейцарію. Далі слідували роки навчання.

Саме там, в Швейцарії, Крістофер зіграв свою першу роль і далеко не останню... Якщо подумати, то все його життя — це акторський експеримент. Сер Крістофер Лі експериментує з різноманітними ролями і що дивовижно — кожна з них гідна винагороди.

«РОЗПОЧНЕМО ІЗ ВРУЧЕННЯ ПРЕМІЇ ОСКАР ЗА КРАЩУ ЧОЛОВІЧУ РОЛЬ У ФІЛЬМІ “ЛЮДИНА ЗІ ЗВ'ЯЗКАМИ”...»

Коли сім'я Крістофера знову повернулася із Швейцарії до Лондону, його мама вийшла заміж. Завдяки цьому Лі отримав двоюрідного брата, та не когось, а самого Яна Флемінга — автора культових книг про Джеймса Бонда. На додачу, Крістофер Лі має знатну кров — його мати була графинею, а серед предків є такі відомі історичні особистості як Карл Великий та Фрідріх Барбаросса.

А ще, Крістофер Лі є єдиним із всього акторського складу кінотрилогії «Володар Перстнів», хто особисто зустрічався із Джоном Толкіном — автором тих книг, які надихнули режисера Пітера Джексона на створення фільмів.

Ще одним цікавим фактом є те, ще в молодості актор познайомився з Феліксом Юсуповим та Дмитром Павловичем, які є одними із учасників вбивства Григорія Распутіна. Пізніше Крістофер Лі зіграв останнього в одному з фільмів.

«...НАСТУПНА НАГОРОДА ЗА РОЛЬ ВЕТЕРАНА У ФІЛЬМІ “ДРУГА СВІТОВА ВІЙНА” РЕЖИСЕРІВ АДОЛЬФА ГІТЛЕРА ТА ЙОСИПА СТАЛІНА...»
Крістофер Лі брав участь у Зимовій війні 1939-1940 між Фінляндією та СРСР, де став на бік фінів. Проте він пробув там лише два тижні і до бойових дій його так і залучили. Зате Лі відзначився в часи Другої світової війни спочатку як пілот, а згодом як шифрувальник. Дослуживши до звання лейтенанта, Крістофер залишив війну позаду і перейшов до роботи над новою «роллю».

«...ТРЕТЯ ПРЕМІЯ ОСКАР ВИДАЄТЬСЯ СЕРУ КРІСТОФЕРУ ЛІ ЗА РОЛЬ ГОЛОСИСТОЇ ЛЕГЕНДИ...»

Не лише акторством заробив собі любов Крістофер Лі. Серед його заслуг є й музика.

Сер Лі, крім англійської, вільно говорить ще й німецькою, іспанською, французькою та італійською мовами. І доволі добре володіє ще шведською, грецькою та російською.

Найцікавішими фактами із життя Лі, як співака, є те, що всього 4 роки тому він спільно з рок-гуртом Manowar записав альбом Battle Hymns, а також співав симфо-метал.

«...УВАГА! КУЛЬМІНАЦІЙНИЙ МОМЕНТ НАШОЇ ЦЕРЕМОНІЇ! ПОДЯКУЙМО СЕРУ КРІСТОФЕРУ ЛІ ЗА ТЕ, ЩО ВІН НАДИХАВ І ПРОДОВЖУЄ НАДИХАТИ НАС СВОЇМ ЕНТУЗІАЗМОМ І УСПІХОМ!...»

Ще декілька фактів, які демонструють багатосторонність особистості Крістофера Лі:

- В 2009 році він отримав лицарське звання від королеви Єлизавети.

Є Командором ордену Британської Імперії.

- Він перечитає трилогію «Володар перстнів» щороку з моменту її публікації.

- Він є рекордсменом книги рекордів Гіннеса по кількості фільмів, у яких брав участь, а саме — 290.

Подивіться на цю людину і запитайте себе чому він всього цього досягнув. А тепер подивіться на себе і погодьтесь, що ви теж так змогли б. Ніколи не пізно почати і успішним можна бути не тільки в молодості — сер Крістофер Лі цьому прекрасне підтвердження.

Довгих років життя йому!

«...І НА ЦІЙ РАДІСНІЙ НОТІ Я ОГЛОШУЮ ПОЗАЧЕРГОВУ ЦЕРЕМОНІЮ НАГОРОДЖЕННЯ ПРЕМІЯМИ “ОСКАР” ЗАКРИТОЮ!»

P.S. А в реальному житті, до речі, ніякого Оскара сер Крістофер Лі не має...

Настя Конобродська

100 ТИЖНІВ, АБИ ЗНАЙТИ СЕБЕ

Все, що несподівано змінює наше життя – не випадковість. Воно – у нас самих і чекає лише зовнішнього приводу для вираження дією.

Олександр Грін

Ні для кого не секрет, що життя багатьох людей, густо обвішане стереотипами і всюдисущими «треба» («треба закінчити університет», «треба одружитися», «треба знайти стабільну роботу» і т.д.) не приносить обіцяного задоволення. Обіцяного ким? Мабуть що натовпом. Адже всі «цілі нормальної людини» – це сталий і якийсь дуже сумний набір зовсім не індивідуальних «треба». У 20 років вона має вийти заміж, потім обов'язково народити дитину; він у 30 – мати гарну роботу і забезпечувати сім'ю. І начебто нічого поганого, якби тих, хто не виконав одне (або декілька) з правил, не вважали «ненормальними» («такими, хто не відповідає нормі»), і не кидали косі погляди. Саме заради того, щоб уникнути небажаної реакції та осуду, люди погоджуються виконувати невмотивовані правила, навіть якщо їхня душа прагне чогось іншого. Часто можна почути історії, на кшталт: «Я все життя мріяла бути шеф-кухарем у класному ресторані, але зараз готую лише для чоловіка та дитини», «Мені здавалося, що моє покликання – керувати літаками, але, на жаль, це не був стабільний заробіток», і ще багато в такому ж дусі. Суть у тому, що люди не сприймають свої покликання, захоплення та мрії серйозно. Звичайно, немає нічого поганого у сім'ї та стабільності, але потрібно завжди пам'ятати, що головна мета кожної людини – пізнати, **знайти себе**... і тоді саме собою з'явиться все, що потрібно – кохання (а не тільки шлюб), гроші для **своїх** справи (а не пусте бажання розбагатіти) і, що найголовніше, щастя.

Важко не піддаватися цим суспільним стереотипам. Але ще важче – вирватися з них, уже раз піддавшись.

Хоча «важко» ще ніколи не означало «неможливо».

Йен Ашер був звичайним чоловіком. Нічого неординарного: народився, вчився, одружився, працював. Британець за походженням, він зі своєю дружиною Лорою мешкав у Західній Австралії і продавав килими у невеличкому магазині. Йен був незадоволений своїм життям, постійно мріяв про подорожі світом і пригоди, але, звичайно, ніяк не міг кинути все, що мав. Проте невдовзі його очікував крутий поворот долі (який спочатку був більше схожий на її удар): дружина Лора, з якою Ашер прожив більше 6 років у шлюбі, пішла від нього, і Йен дуже важко переживав цей розрив.

Мабуть, український вислів «згоріла хата – гори й сарай» придумав якийсь наш Йен Ашер. Тому що керуючись саме цим принципом вчинив Йен Ашер британський. Коли він втратив значну частину свого життя (причому частину далеко не найгіршу, якщо порівнювати з вакансією продавця килимів – він вирішив позбутися і всього іншого.

В 2008 році на інтернет-аукціоні eBay з'явився лот під назвою «Життя Йена Ашера». Він включав у себе дім у передмісті Перта з усією технікою та меблями, автомобіль Mazda, гідроцикл, мотоцикл, парашутне обладнання, робоче місце в магазині і навіть знайомство з усіма друзями і колегами Йена. Стартова ціна складала 1 долар. А останнім реченням опису виставленого на продаж майна (майна?) була відчайдушна фраза: «З мене досить мого життя, я більше не маю в ньому потреби».

Все, що залишив при собі Йен – це гаманець, паспорт і декілька рюкзаків із особистими речами. Він хотів почати жити дійсно з чистого аркушу, не залишивши нічого, що зв'язувало б його спраглу до пригод душу.

Вже тиждень потому британець мав 305 тисяч доларів, отриманих від продажу його «життя». Ашер не одразу усвідомив, із чого розпочати нове життя. Але його розгублення тривало зовсім недовго: вже скоро Йен знайшов вихід із ситуації. Та ще й який: сміливець написав список зі 100 екстремальних бажань, які він поставив собі за мету виконати протягом 100 тижнів. І рушив у подорож.

Першим пунктом його списку було «покататися під палючими променями сонця на гірських лижах» – і Йен впевнено рушив здійснювати свою мрію в Дубаї. Із виконанням кожної нової цілі британець все більше переконувався, що, поставивши хрест на минулому, він зробив правильний крок. Ашер наповнив своє життя такою кількістю пригод, яка просто не вмістилася б в тісні рамки «попереднього» життя з Лорою та килимами. Він розумів, що все це було **не його**. Проте Ашер вчасно отямився.

Він плавав з білими акулами в Африці, з китами біля берегів Окінави в Японії, прогулявся Великою Китайською стіною, навчився керувати літаком, взяв участь у «пробіжці з биками» під час іспанського свята в Памплоні, стрибнув із парашутом вночі, насолодився красою усіх найбільших водопадів світу, завів собі домашнього восьминога, побував у стані невагомості. У Голівуді Йен переконав продюсерів дати йому невелику роль у

його фільмі, при цьому довго пояснював, що зніматися хоче абсолютно безкоштовно і зовсім не мріє про акторську кар'єру. У Лондоні Ашер здійснив ще одну, здавалось би, нереальну мрію: він поспілкувався із своїм кумиром, відомим британським підприємцем Річардом Бренсоном.

Через 100 тижнів (а це близько двох років) Ашер вирішив передивитися свій список бажань... і усвідомив, що зі 100 він виконав 94. Навпроти шести пунктів, які залишилися, Йен поставив примітку «в процесі». До ще невиконаних бажань належать: «занурення до затонулого Титаніку», «зустріч з п'ятьма Йенами Ашерами», «стрибок з пірса у воду на автомобілі», «навчання здатності бачити усвідомленні сни», «пожертвування 50 тисяч доларів на дослідження раку» та «бути присутнім під час народження своєї дитини». Чомусь у мене не залишається сумнівів, що Йен все це виконає.

Окрім себе під час подорожей Йен знайшов також своє кохання. Точніше, воно саме його знайшло. 38-річна дівчина на ім'я Мо (Мурін Бокса) з Канади прочитала про Йена у новинах і написала йому листа, де запропонувала додати до списку бажань ще одне – взяти участь у змаганнях на собачих упряжках в Канаді. Йен погодився, навіть не підозрюючи, що ця жінка стане його коханням на все життя. На все нове, справжнє, **його** життя.

Невдовзі Йен і Мо заснували в Канаді видавництво, що публікує дитячі книги. Вони також купили невеличкий тропічний острів, на якому Ашер власноруч побудував чудовий будинок. Зараз Йен і Мо планують продати тропічний острів із будинком і рушити по світу із новим 100-пунктовим списком бажань. Ще один відчайдушний крок – але тепер вже зроблений удвох.

Ашер каже, що іще жодного разу не пошкодував про свій вибір. Він довгий час проживав **не своє** життя, був не справжнім Йеном Ашером, а лише його оболонкою, набором літер. А потім взяв – і наповнив ці літери змістом, оболонку – собою справжнім. Йен довів, що ніколи не пізно піти **своїм** шляхом. Головне – це зрозуміти, де саме він пролягає. Для когось його справжній шлях – продавати ті ж килими. Головне прислухатися до душі, а не до натовпу з його однотипними «треба, треба, треба». Ти маєш знайти **себе** – і тільки тоді отримаєш справжнє – не прописане одне на всіх – а тільки **твоє** щастя.

Іра Звездовська

«ЛЮБЛЮ ШОКОЛАД, СКІЛЬКИ СЕБЕ ПАМ'ЯТАЮ» — НАЙМОЛОДШИЙ У СВІТІ ШОКОЛАТЬЄ

Луїс Барнетт — 22-річний власник шоколадної фабрики в Англії, свою компанію Chokolit він відкрив у 12 років. Шоколад завжди був його пристрастю, та навряд чи багато хто вірив у те, що одного дня Луїс стане відомим. Його історія — це суцільна мотивація. Він завжди був хворобливим, успіхи в навчанні могли йому тільки наснитись, у школі його вважали безперспективним, тож батьки забрали його звідти у 12 років. Все це не завадило йому займатись тим, що він любив понад усе.

ВІН ЗАВЖДИ БУВ ХВОРОБЛИВИМ, УСПІХИ В НАВЧАННІ МОГЛИ ЙОМУ ТІЛЬКИ НАСНИТИСЬ, У ШКОЛІ ЙОГО ВВАЖАЛИ БЕЗПЕРСПЕКТИВНИМ

Почалося все з того, що хлопчику діагностували дислексію (нездатність читати), диспраксію (проблеми з координацією), дискалькулію (нездатність писати) і ряд інших порушень. Навчання завжди давалося йому вкрай важко, тож надій побудувати кар'єру чи вступити в хороший ВНЗ Луїс не плевав. З дитинства Барнетт любив їжу і тварин, тож мріяв стати кухарем або господарем ферми. З 5-6 років він знаходив рецепти різних видів шоколаду та смаколиків, дивився шоу, майстер-класи, програми, де відомі кухарі ділились своїми секретами та пробував втілювати почуте та побачене в життя. Рідні та друзі захоплювались його талантом, в нього з'явилися перші замовлення, але до 11 років над започаткуванням бізнесу ніхто не задумувався. Велику роль у цьому відіграв шоколадний торт, приготований Луїсом на день народження своєї тітки, який мав величезний успіх. Хлопця часто просили приготувати такий торт на різні свята, вечірки і тоді він зрозумів, що шоколад — це його майбутнє.

Започаткування бізнесу не було в планах Луїса, а відкриття компанії Chocolit було скоріше необхідністю, ніж заповітною мрією. Спочатку всі замовлення виконувались на кухні сім'ї Барнеттів, де юному шоколатьє допомагали батьки. Коли замовлення поступали

переважно від друзів та рідних ніяких проблем не виникало, але слава про майстерність Луїса розповсюджувалась, почали з'являтися замовлення від сторонніх клієнтів, які часто просили виписувати їм квитанції про оплату. Тоді Луїс зареєстрував свою компанію, спочатку це була та сама кухня, не було ніяких потужностей та великих можливостей, але через 2 роки Барнетт переїхав на свою першу професійну фабрику. На даний час компанія має близько 15 працівників та ряд партнерів по всьому світу. На початку найбільшою складністю виявилось те, що Луїса довго не хотіли сприймати всерйоз, дивились як на недосвідчену дитину, та згодом вік перетворився на перевагу, адже люди бачили, чого він досяг, і бачили потенціал. Подорослішати молодому бізнесмену довелося швидко, адже «якщо ти робиш помилку, ти втрачаєш гроші і довіру». Та й працювати прийшлося дуже багато — 7 днів на тиждень по 13-14 годин на день. На щастя, батьки Луїса завжди підтримували його у всіх починаннях, а тепер, коли бізнес став серйознішим, приєдналися до управління ним: батько контролює технологічний процес на фабриках, а мама займається зовнішніми зв'язками. Наразі Луїс є наймолодшим постачальником товарів в супермаркети Waitrose (з 13 років) та Sainsbury's (з 14 років). Сім'я на досягнутому зупинятись не думає, планують розширити експорт своїх товарів. Крім шоколаду, Луїс цікавиться фотографією та є знавцем шампанського.

ЛУІС Є НАЙМОЛОДШИМ ПОСТАЧАЛЬНИКОМ ТОВАРІВ У СУПЕРМАРКЕТИ WAITROSE (З 13 РОКІВ) ТА SAINSBURY'S (З 14 РОКІВ).

РОЗПОРОШЕНА ДОЛЯ

Що об'єднує витонченого англієця з шахраєм? Югослава-комуніста з лесбіянкою? Чоловіка, схильного до суїциду, з трирічною дівчинкою? Ні багато ні мало – одне тіло.

Тема нашого офіційно останнього номеру просто змушує мене ознайомити вас з Біллі, Рейдженом Вадасковініч, Алленом, Адаланою, Артуром, Томмі, Девідом, Денні, Крістін, Джейсоном, Крістофером, Кевіном, Філом, Уолтером, Ейпріл, Марком, Семюелем, Лі, Стівом, Боббі, Шоном, Мартіном, Тімоті і Вчителем. У них різні характери, але одне обличчя. Різні ідеї, але один виконавець. Вони – сусіди, які ніяк не можуть знайти взаєморозуміння. Вони – Вільям Стені Мілліган.

Чи то розколота на 24 частини душа, чи то 24 душі в одному тілі, але факт залишається фактом: Біллі Мілліган – перша постать в історії США, яку суд визнав невинною у скоєнні тяжких злочинів. А все тому, що ніби сам Біллі цього не робив.

Множинність його особистості була підтверджена під присягою на суді чотирма психіатрами та психологом. Про Вільяма Деніел Кіз написав книгу «The minds of Billy Milligan».

Власне, сам **Біллі** був чоловіком, схильним до суїциду. Він не раз намагався себе вбити, але «сусіди» не дозволяли (інстинкт самозбереження?). В решті-решт, Біллі був пригнічений іншими особистостями і з'являвся рідко. Разом із ним співіснував **Учитель**. Він – 24-та особистість, квінтесенція інших 23-х. Учитель знав про кожне альтер-его Вільяма, пам'ятав усі їхні вчинки, почуття та ситуації, в яких вони опинялися. Саме завдяки йому Кіз написав свою книгу.

Відомо, що Мілліган почав хворіти ще в дитинстві. Першою в «сім'ї» з'явилася **Крістін** – трирічна англієчка, спокійна, лагідна та некапризна. «Родина» Міллігана дуже любила цю дівчинку. Можливо, поштовх до «множення» хлопчика дало самогубство його батька-алкоголіка, і Біллі потребував морального відпочинку. До речі, у Крістін був брат – тринадцятирічний непосидючий **Крістофер**.

Жахливі події в житті Вільяма викликали появу восьмирічного **Девіда**. Річ у тім, що вітчим Міллігана виявився монстром: від всіляко принижував хлопчика, в тому числі й сексуально. Бідолашний Біллі намагався абстрагуватись від цього, тому з'явився Девід, який і терпів усі муки. Одного разу вітчим закопав хлопця в полі. Це був такий собі «урок». А коли це чудовисько визволило хлопчика,

провину за всі ці події взяв на себе Денні – наляканий чотирнадцятирічний підліток, що записав собі ніколи навіть не лягати на траву. Можливо, Біллі, як і будь-яка дитина, на підсвідомості вважав, що саме він винен у такому ставленні до нього вітчима. Тоді Денні, в свою чергу, уособлював у ньому дитячу провину та муки совісті.

Від цих подій згодом з'явилася **Ейпріл** – темно-волоса жінка, одержима вбивством вітчима. Саме вона вмовила **Рейджену Вадасковініч** піти на цей злочин. Але **Артур** (лідер сім'ї, англієць-інтелектуал) за допомогою Крістін вмовив його цього не робити. Рейджен – молодий югослав-комуніст. Відповідав за безпеку усієї родини Міллігана. Чудово володів зброєю, мав шкідливі звички, поважав дітей і жінок. Не дивно, чому Ейпріл звернулася саме до нього. Але за свою одержимість вона стала небажаною в сім'ї.

До небажаних також належала **Адалана** – дев'ятнадцятирічна лесбіянка. Саме вона винна у звалтуваннях, вчинених Мілліганом. Взагалі, «persona non grata» в родині Вільяма вистачало. Це і вбивця ворони **Уолтер**, і хвастун **Мартін**, і глухий **Шон** (з'явився тоді, коли на Біллі кричали в дитинстві), і мрійливий **Боббі** (став небажаним, бо оголосив голодування), і напружений **Джейсон**, і занадто легковажний пародист **Стів**, і жартівливий **Лі** (вперше з'явився в тюрмі, де його розіграші загрожували усій сім'ї), і капризний **Марк**, і замкнутий **Тімоті**, і грабіжники **Філ** та **Кевін**. За продаж картини **Аллена** (вісімнадцятирічного портретиста, шахрая і єдиного курця в сім'ї) євреї **Семюель** також став небажаним.

Біллі не раз втрапляв у тяжкі ситуації. Тоді на допомогу приходив шістнадцятирічний **Томмі** – майстерний втікач. Ця особистість навчилася керувати суглобами та м'язами, звільнятися від гамівних сорочок та наручників. За характером Томмі агресивний та замкнений.

Знуцання, важке дитинство, спроби самогубства, злочини, в'язниця, психлікарня – майже вичерпний опис втраченого життя, зламаної душі. І, знаєте, батьки Білла здаються більш хворими, аніж він сам – чого тільки варті батько та вітчим, а також мати, яка їх обрала.

Зараз Біллі Міллігану 59 років. У 1988 р. після десяти років лікування він був звільнений. Нині він вважається здоровим.

Лана Лисовик

Відомий у всьому світі журналіст та автор нон-фікшн книг, якими зачитується навіть Білл Гейтс, розкриває секрети геніальності.

10 000 ГОДИН ТАЛАНТУ ВІД МАЛКОЛЬМА ГЛАДУЕЛЛА

Малкольм Гладуелл - канадський журналіст, поп-соціолог.

Народився у Великобританії в родині професора Університету Ватерлоо та психотерапевта. Отримав диплом історика в Університеті Торонто. Журналістську кар'єру розпочав в щомісячному виданні The American Spectator. Пізніше писав для Washington Post, очолював нью-йоркське бюро газети. З 1996 року є штатним автором культового журналу The New Yorker. Здобув популярність завдяки своїм книгам «Переломний момент», «Осяяння», «Генії і аутсайтери» і «Що бачила собака».

Деякі з його книг займали перші рядки в списку бестселерів газети The New York Times. У 2005 році журнал Time назвав Гладуелла одним з 100 найбільш впливових людей.

Як на мене, про людину варто говорити в контексті ідей, якими вони наповнюють світ навколо. Не можливо оминати Правило 10 000 годин Майкла Гладуелла. Як з'ясував журналіст, людини потрібно 10 000 годин практики, щоб досягти успіху. Саму стільки часу зробило з Beatles - Beatles, після їх Гамбурзьких гастролей, допомогло Біллу Гейтсу й Біллу Джою, які просиджували дні в комп'ютерних лабораторіях, заснувати Microsoft і Sun. Якщо займатися улюбленою справою по 8 годин на день, то можна стати успішним вже через три з половиною роки.

У своїй книзі «Генії й аутсайтери: Чому одним все, а іншим нічого?» автор замислився над вічним питанням несправедливості життя. Чому одним дістається і слава, і гроші, і влада, а іншим нічого. Висновки виявились неочікуваними. Гладуелл пояснив, чому майже всі відомі хокеїсти народжуються в січні і практично ніколи в жовтні, чому азіатським школярам математика дається легше, ніж іншим, чому, щоб стати престижним нью-йоркським адвокатом, потрібно бути євреєм. І все це Малкольм Гладуелл розглядає в рамках теорії поколінь, сім'ї, культури й соціальних класів. Ті, хто хоче стати мільярдерами з Кремнієвої долини, повинні народитися в певному році, заявляє Гладуелл, а ті, хто хоче стати професійними пілотами - в певній країні.

Журналіст стверджує, що успішність і талановитість людини залежить від її походження та культури її пращурів. Як приклад він наводить азіатський народ. Просто приголошує той факт, що азіати вирощували рис на полях по 3 000 годин на рік. Якщо порахувати, то середньостатистична людина, що працює по 8 годин в день п'ять разів на тиждень без відпусток протягом року, витратить на роботу близько 1 920 годин на рік. В азіат-

ській культурі існують вислови, що відображають їх ставлення до праці: «Без крові і поту немає їжі», «Не чекайте їжу з небес, сподівайтесь на свої дві руки, що несуть тяжкість», «Сім'я людини, яка круглий рік встає до світанку, бідувати не буде» тощо. Вставати до світанку? Круглий рік? Для будь якої іншої культури, незнайомої з вирощуванням рису, це просто немислимо. Культура культу праці передається поколіннями нащадкам. Як підкреслює Гладуелл, у будь-якому американському коледжі вам підтвердять, що азіатські студенти завжди йдуть з бібліотеки пізніше за всіх. Кожна історія успіху, описана в книзі «Генії й аутсайтери», розповідає про сходження людини або групи людей, які працювали старанніше своїх однолітків. І саме в цьому був простий секрет їх приголомшливого успіху.

Гладуелл розповідає в книзі, що високий IQ — це не ознака майбутнього успіху. Проводився експеримент, для якого були відібрані діти з найвищим IQ серед однолітків, далі за їх життям спостерігали, і вчені були змушені визнати, що третина не досягла в житті нічого видатного. Таким чином, можна зробити висновок: інтелект і успіх анітрохи не взаємопов'язані.

Що насправді грає велику роль, так це поняття "побутова кмітливості" - кмітливості, винахідливості, гнучкості мислення. Вони повинні сформуватися під зовнішнім впливом, як правило, під впливом сім'ї. Зазвичай, «побутова кмітливості» важить більше ніж високий IQ.

Як виявилось, може бути лише два шляхи такого впливу, що залежать від приналежності до певного класу. Адже в бідних родинах вважають, що освіта — це справа школи, тому дітям приділяють мало уваги й не зважають на їх інтелектуальний розвиток. У багатих родинах з дітьми спілкуються як з дорослими й рівними собі. На жаль, як показують соціологічні дослідження, у дітей з бідних сімей, значно менше шансів досягти успіху. Об'єктивно оцінюючи своє минуле, ми змушені визнати, що досягнуті нами успіхи - результат не тільки наших власних зусиль, а й певних переваг, що сформувалися задовго до нашого народження, а також не заслужених нами можливостей. Ще успіх складається з наполегливості, завзятості і готовності впродовж 22 хвилин розбиратися із завданням, яку більшість людей кинули б після 30 секунд.

А як же удача й везіння? Це вже ваш вибір — вірити в щасливий випадок чи щодня наполегливо шліфувати свій талант.

Дарина Костомаха

ІСТОРІЯ ОДНОГО АРХІТЕКТОРА

Каталонія, Реус, середина XIX століття. Вчора в сім'ї Гауді знову народилась дитина. Невже ще одна приречена душа? В цієї Курнет було вже 5 немовлят, і скільки ж з них вижило? Жодного. Сьогодні усі найближчі друзі їхньої проклятої сім'ї поспіхом хрестять дитину. А що тут такого? Простий і доволі сумний спосіб вберегти дитя від вічних мук на тому світі. Щойно попри вікна пройшла невелика зграя людей, очевидно, це ті самі Гауді-Курнети. Жоден з них не вбраний святково, хоч немовля ще живе, і це мало б бути святом. Вони несуть його до храму так, наче вже готові до його смерті.

Багато з наших каталонців зараз немов покосило, усі страждають на один і той самий недуг – nostalgia. Вони вмудряються ностальгувати за своєю Каталонією навіть коли вони тут, в Реусі. Навіщо так вип'ячувати свою окремішність від Іспанії? Більшість недільних проповідей закінчуються одами не Богу, а метеликам, козам і всьому-всьому, що дав нам цей шматок землі.

А тимчасом, оця шоста спроба родини Гауді навіть пішла в школу. Кажуть, цей хлопчина якийсь відлюдок, я вірю. У кожній школі завжди був такий хлопець, якого усі цькують. І я якось не здивований, що цього разу – це саме цей малий.

Вчора ввечері, коли сонце вже спускалось і був час вечеряти, я пішов набрати собі води. І знаєте що? Побачив його на схилах мого пагорба. Мого, де цвіли улюблені квіти моєї дружини. Я рішуче покрукував, щоб показати малому шибенику, де раки зимують.

- Гей ти, Антонію, чи як там тебе, чи не воліли б ви підняти своє м'яке місце з моєї грядки? – питаю я, а він вдає, що не чує. А може й не вдає, хто його знає, що знову не так з Гаудівськими дітьми. – чому ти мовчиш?

Підходжу, а він лежить собі, жує травинку і дивиться вгору, немов віддзеркалює в своїх велетенських очиськах усе небо.

- О сеїор, ви заважаєте мені розглянути хвіст отої хмарини, що схожа на лева. Відступіться звідти, або лягайте поруч.

Так я познайомився з ним, слабким на вигляд створінням, в якого на чолі було написано його призначення: змінити все, що ставило хоч якісь обмеження.

Через сімнадцять років я побачив його знову, в Барселоні. Він саме поступив там до університету, здається, на архітектора. Я звісно ж знав, що в школі він завжди сидів на останній парті і ні бельмеса не тямив у всій науці, лише знай собі, що малював та й гарно рахував в умі. Він часто прогулював заняття, коли сидів в майстерні свого батька-коваля, ніби це могло йому щось дати. А тепер ось він тут. Йде весь причепурений по La Calle Mayor, в нових штанах і капелюсі, дивиться собі тими малими небесами на усе з неприхованою цікавістю. Я бачу, як він вперто

намагається говорити своєю каталонською до продавця-іспанця, а потім махає рукою і йде собі далі. Так, в цьому весь він...

Барселона змінюється. Мій іржавий сусід-баск каже, що то все бісова індустріалізація. Ніби-то Барселона стала промисловим центром Іспанії, тепер туди з'їжджаються два типи людей: великі гаманці і безпросвітні мрійники.

Не втримуюсь і йду слідом за малим аж до дверей великої бібліотеки. Сідаю за сусіднім столом, беру першу ліпшу книгу і спостерігаю. Хто б міг подумати, що п'ятдесятилітній чоловік буде бавитись у шпійонські ігри? Посміхаюсь у вуса, але продовжую свою маленьку гру. До Антонію підсідає ще якийсь студент, і вони розмовляють так жваво і голосно, що не важко розчутти кожнісіньке слово.

- Я знаю, що все, що могли б вигадати архітектори, добре напружуючи мізки, вже давно є, тільки в природі. Ось на, поглянь. Це мій проект.

- Але ж, Антонію, чого ти його не накреслиш, як це має бути?

- Мі amigo, я ніколи не розумів, чого архітектори, працюючи з трьох вимірним простором, постійно намагаються його впихнути у двох вимірний. Нащо креслень? Імпровізуй!

- Який тільки викладач може тебе витерпіти...

- Мій найкращий вчитель – то дерево за вікном. А всі ці прямі кути, ледь заокруглені форми – все це неприродньо, ніяк не захоплює.

- Так ти ніколи не здаєш екзамени, а якщо й здаєш – то ніхто не погодиться будувати твої скажені проекти.

Проїшло ще кілька років. Гауді таки здав усі екзамени, лиш ще довго посміювались у нього за спинами, через останній вислів викладача в його адрес: «Я досі не можу зрозуміти, це проект генія чи божевільного». Але здається, малий цього й не помітив, вхопився за можливість. Тепер він архітектор.

Бачу його в одному з найкращих парків Барселони. Він читає газету і хмуриється, напевно знову якийсь бездарний будівельник забирає в нього славу. Сідаю біля нього, а він здивовано піднімає на мене суворі очі. Здається, одразу ж впізнав, бачу це по посмішці:

- О Еузебі Гуель, як давно ми не бачились! Я вже не той семилітній дурбецало, чи не так?

- Не так вже й давно це було, але не в тому річ, - кажу і трохи червонію, бо думаю, як мені не зізнатись йому в своєму нечуваному переслідуванні, - як ся маєш? Хоча... ні. Не хочеш попрацювати на мене? Як архітектор працювати, ти не подумай...

- Що? – він стискає газету напруженими руками, а очі у нього стають ще більшими, ніж завжди.

Так почалась наша співпраця. Тобто він працював, а я лише тринькав гроші. Він вимагав все більшого і більшого. Антонію не думав про витрати, він будував «щось». Найдорожчі матеріали, найкращі майстри... Так, впізнаю свого безкомпромісного

Антонію. Я часто бачу, як він кричить на робітників, спалахує через найменшу похибку. Він безжально зніс три варіанти вже готових фасадів будинку, зате вчетверте, коли я вже приготував про всяк випадок відро холодної води йому на голову, він нарешті задоволений.

Пам'ятаю, як вперше зайшов до свого готового «палацу». Він погано освітлювався, здався мені темним і наповненим якоюсь містикою. Мурашки бігали по спині табунами, коли я уявив, що спатиму тут щодня.

- Гуелю, ну як тобі? Я хотів знайти щось нове, того переглядав купу книг з малюнками Єгипетської, Месопотамської та Індійської архітектури... А ще, ти помітив велетенський герб Каталонії над входом? Оце так образа цим зарозумілим іспанцям.

Я посміхнувся. А й справді, скоріш за все, я просто не встиг розгледіти всього. Гауді обоював деталі. Свої будівлі міг зрозуміти лише він.

А далі усе пішло, як по маслу. У нього замовляли нові й нові роботи. І позові в Барселоні усі говорили лише про мого Антонію. А коли він почав зводити свій храм Sagrada Família – то вже був край. Справа в тому, що разом з великими гаманцями до нашої нової Барселони завітав ще й великий гріх: на кожную вулицю по блудниці, на кожную кишеню по крадію. Таке набожний Гауді терпіти не зміг. Він почав будувати храм, що дозволив би компенсувати все те, що творилось на вулицях, примушував людей думати над власними вчинками, відчувати те, що Бог завжди їх пильнує. Звісно, з'явилося ще більше ненависників мого модерніста. А я ніяк не міг пояснити йому, що нікому не подобається, коли його називають грішником і ставлять над головою п'ятиметрового кам'яного жандарма.

- Еузебі, я розчарований. Деколи мені здається, що мої будівлі подобаються лише нам двом.

- Ти дуже помиляєшся, *mi amigo*... Мені твоя архітектура ніколи не подобалась, - посміхаюсь і дивлюсь на його похнюплене лице. Я знаю, що його впертість і працьовитість заставить усі злі язики навіки замовкнути.

Так і сталося. Прихильники класицизму отримали епілептичний удар від нового витвору мого Антонію: Casa Batlló. Він зробив нечуване – дав архітектурі сюжет. Ця куца будівля стала привидом подвигу

святого Георгія, покровителя Каталонії, що вбив дракона. Коли пильно на неї дивитись, то починаєш бачити, як ворухиться в останніх конвульсіях той дракон. Ось його вигнутий хребет-дах, ось блакитна черепиця-луска, ось його кістки-колони... А ось і сам спис, що асиметрично стирчить шпилем прямо над спиною вбитого дракона. Божевільно, сміливо, деталізовано. Так, як вміє робити тільки він. Тепер я спокійний. Мого Гауді ніколи не забудуть.

Після смерті Еузебі, ледь не єдиного друга, Антонію Гауді з головою пірнув у роботу, адже Sagrada Família так і не добудували. Він жив лише цим. Переїхав прямісінько на будівництво, їв лише горіхи та листки салату, скроплений молоком, зовсім не дглядав за собою. Важливо було лише одне – встигнути. Нав'язлива ідея вимкнула останні механізми стримування його натури: скульптури, що зараз прикрашають фасад, створені з гіпсових копій реальних людей. Він буквально обклеював гіпсом мертвонароджених немовлят, щоб додати реалізму вбитим Іродом дітей, а тварин усиплював хлороформом, щоб взяти зліпок їхнього тіла. Врешті-решт, забувши про все, 10 червня 1926 року Гауді так поспішав до свого храму, що зовсім забув про те, що знаходиться на одній з найбільших вулиць Барселони. Антонію Гауді переїхав трамвай. А через те, що він був вдягнений, як найгірший бідняк, то таксист довго відмовлялись везти таку людину в лікарню. Стурбовані робітники Гауді ще довгий час не могли його знайти. Бо хто б міг здогадатись шукати його в найгіршій лікарні для бідних. Геній, що створив власний неповторний стиль, що вважається одним з найкращих архітекторів світу, помер, бо людям байдуже до життя якогось там бомжа. Зате, на похорон великого архітектора, «намісника Бога на Землі», прийшли тисячі людей. Яка лицемірність.

Остання його робота так і досі стоїть незавершеною. І хоч є символом Барселони, та й взагалі Іспанії, Джордж Оруел, коли побачив її, то сказав: «Найкраще, що можна зробити з цією будівлею – підірвати».

Леся Нозуб

МАГІЯ В ФОТОАПАРАТІ

Є речі, які піднімають настрій навіть в найсумніші дні. Є люди, які бачать красу та дивовижно круто показують її іншим. І обидві ці характеристики стосуються прекрасного фотографа Анастасії Волкової. Вона знімає жіночі портрети, весілля, їжу та подорожі. І показує своїм прикладом, що можна заробляти дуже добре на своєму хоббі та відпочивати за кордоном ради з чотири на рік. Жодні слова не передадуть, чому та наскільки ці та інші (<http://nastya-volkova.livejournal.com/>) роботи прекрасні. Тож насолодження вам та приємного читання наступних сторінок!

Олена Коробко

п.с. Прошу прощення за порушення авторських прав.
Студентський журнал, на щастя й сором для нас, дає таку можливість :

МОТИВАЦІЯ ДЛЯ ВБИВСТВА?

Перевернути світ можна різними способами: застосувати важіль (за докладнішою інформацією звертайтеся до Архімеда) або змінити себе, таким чином перевернувши світ у своїй голові.

Плюси: яскрава деталізація та реалістичність, можливість не тільки бачити, але й торкатись, нюхати і смакувати. До того ж, вам зовсім не потрібні навички для роботи у "Photoshop". Очевидний мінус: вам складно буде усвідомити, що в цьому світі перебуваєте тільки Ви. Добре, якщо після таких ігор психіка ви станете геніальними чи хоча б талановитими творчими особистостями, але ж може бути набагато гірше. Мова йде про серійних вбивць.

Взагалі, є така собі тріада Макдональда – три ознаки, з яких наявність хоча б двох сигналізує, що дитина має схильність стати вбивцею в майбутньому. Це жорстоке поводження з тваринами, піроманія (хворобливе ваблення до підпалів) та енурез (неусвідомлений акт сечовипускання). Останній пункт, правда, вважають досить неоднозначним. Зрештою, навіть те, що від енурезу страждав до дванадцятирічного віку Андрій Чикатило (в результаті чого добряче був лупцьований своєю невірніваженою матір'ю), не надає останньому пункту достатньої статистичної достовірності. Значно важливішим є середовище, де зростає дитина.

І тут можна повернутись знову до Андрія Чикатила. Попри жахливі 53 вбивства, за які його стратили в лютому 1994, він був доволі нещасною людиною. Народжений в роки Голодомору на Сумщині, він ріс під час Другої Світової війни. Батько на фронті, мати – невірніважена. Злидні, постійний голод, хліб скуштував, як казав сам Чикатило, у дванад-

цятирічному віці. В 1946, коли розпочався голод, боявся навіть вийти з дому, щоб його, за словами батьків, не з'їли. І ще енурез. І ще знущання інших дітей в школі, хоча він був звичайнісіньким хлопчиком, не обтяженим талантами, проте працьовитим настільки, що був першим у своєму класі та навіть намагався поступити в Московський державний університет на юриста. І тут знову провал.

Жаль, звісно, але це не кінець світу. Знайди якусь роботу, прославляй компартію і кохай собі жінку-комсомолку. Так ні, проблема була і в іншому: Андрій Чикатило мав проблеми з втриманням ерекції, тому нормальний секс йому не світив. Це і стало причиною подальших вбивств, адже, завдаючи ножових поранень своїй першій жертві, Олені Закотновій, (після невдалої спроби згвалтування) у нього була сильна еякуляція.

Сексуальне задоволення – це один з гедоністичних мотивів серійних вбивць. Чикатило вбивав, розважаючись і втамовуючи свою жагу сексу водночас. Джефрі Дамер, наприклад, не хотів вбивати партнерок. Він шукав ідеальну: слухняну і красиву. Йому не подобалось вбивати, однак, мабуть, тільки так йому спадало на думку присмиряти дівчат. Джефрі навіть свердлов отвір у голові покійниць та заливав туди кислоти, щоб оживити їх і мати таких собі зомбі секс-рабінь.

Ще цікавішою в цьому плані є Джейн Топан, яка в 1901 зізналась у 31 вбивстві. Мотив її підпадає під дві категорії гедоністичних: спочатку для сексуального задоволення, пізніше, ймовірно, для матеріальних благ та комфорту. Як медсестра, вона змінювала спочатку дози морфію та скополаміну, призначені пацієнтам, щоб спостерігати зміни у

функціонуванні нервової системи. Пізніше Джейн пішла ще далі. Як вона зізналась, її збуджувало лежати на ліжку з помираючим пацієнтом, наче смерть – це своєрідна романтично-еротична обставина. Пізніше вона вбила людей, в котрих орендувала житло, свою прийомну сестру, одне подружжя. Комфорт і матеріальні цінності є мотивом вбивства, здебільшого, для прекрасної частини серійних вбивць (котра становить 16% від їхньої загальної кількості). Однак це не стосується Ейлін Вуорнос, повії, що вбивала своїх клієнтів-чоловіків. Вона робила це для задоволення, при чому саме на вулиці, а не вдома чи в іншій будівлі. Замість отруювати жертву – пристрелювала, а серед її «обранців» були незнайомці, а не родичі та близькі знайомі. Ейлін була страчена у Флориді. Вона - одна з небагатьох повій-серійних вбивць, бо зазвичай дівчата легкої поведінки самі стають жертвами злочинців.... У районі Вайт Чепел 1988 року здійснив свої п'ять канонічних вбивств Джек Різник. Особа його досі не встановлена, понад сто підозрюваних. За однією з версій, мотивом для вбивства стало те, що дівчата були проститутками (цей район Лондона був своєрідним гетто, з 62-ма борделями та 1200 повіями). Тобто, йшла така собі зачистка. Цей мотив називається «месією».

Взагалі, мотиви для вбивств можуть бути якими завгодно. Їхня кількість гігантська. Існують так звані «візіонери», котрі здійснюють вбивства за вказівкою Бога чи темних сил. «Син Сема», або ж Девід Бурковіц, стверджував, що йому давав вказівки демон, що вселився у собаку сусіда. Або хоча б взяти Чарлі Менсона, злісного

правопорушника і автора пісень, на котрі є кавери і в Guns 'N Roses, і в Мериліна Менсона (звідси й прізвисько). Він вірив у таку собі міжрасову війну, котрій слід було запобігти. Саме тому було вбито актрису Шерон Тейт та її чотирьох друзів, а також подружжя Лаб'янка. Самого Менсона можна вважати хіппі, що жив у комуні з друзинами, які пізніше стали співучасниками злочинів.

Задоволення потреб, влада і визнання – ось чого ждали вбивці. Власне, це звичайні людські бажання. Різниця лише в реалізації. «Серійники» - такі ж люди. Просто в дитинстві з метою пом'якшити жорстоке середовище, вони створили всередині себе інший, фантастичний світ. Поступово межі між реальністю та уявою стиралися, що й призводило до небезпечних наслідків. От і виходить, що бажання та емоції ті ж, проте їхнє задоволення та вираження – інші. Додайте ще невміння розуміти інших та самотність – і ви отримаєте серійного вбивцю. Тед Банді, до прикладу, зізнався, що в старшій школі взагалі не розумів, для чого люди дружать, хоча ті, хто з ним навчався, запевняли, що до нього ставились привітно і вважали хорошим хлопцем. Тому перед тим, як засуджувати кожного вбивцю, «охати» і «ахати», побачивши чергового злочинця в телевізорі і скандувати за повернення смертної кари, намагайтесь перш за все зрозуміти людину і усвідомити, чому вона так чинить. Можливо, щось її такою зробило?

Роман Семенович

ЕДГАР КЕЙСІ:

ЯСНОВИДЕЦЬ ЧИ БОЖЕВІЛЬНИЙ
ФОТОГРАФ?

Коли я почула наступну тему номера в «730», то мої думки розбіглися Інтернетом, ніби маленькі жуки, які одночасно щось гуглять, але мою дилему вирішив дзвінок... Знайомтесь, мій герой цього номера «Пророк, що спить» - Едгар Кейсі.

ХТО ТИ, ХЛОПЧЕ?

Маленький хлопчик був дуже хворий. Навіть сільський лікар безпорадно розводив руками. Ніхто не знав як вивести Едгара з без свідомого стану. Несподівано, сплячий хлопчик заговорив: «У мене потрапив бейсбольний м'яч, що вдарив мене по хребту. Треба зробити спеціальний компрес и прикласти його до шиї». Той же голос продиктував список рослин, з яких треба приготувати ліки. І наостанок він додав: «Поспішайте, тому що може статися ураження мозку». Злякані та вражені батьки прислухались до порад, тому вже ввечері температура спала, а наступного дня хлопчик був здоровим. Дивно, але він взагалі нічого не пам'ятав.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ: ПОЧАТОК

Народився герой моєї оповіді 18 березня 1877 року в сім'ї фермерів в Беверлі поблизу Кентуккі в США. В 1893 р. сім'я переїхала в Хопкінсвіль. Загалом Кейсі отримав 8-річну освіту. На жаль, подальше навчання родина оплачувати не могла. З джерел відомо, що він сам характеризує той період двома словами: «гроші» та «робота». Важливу роль у його житті відігравала церква. Він був прихильником протестантської церкви «Послідовники Христа». В 1900 році разом з батьком організував бізнес з продажу страховок, але захворів ларингітом і повністю втратив голос. Через хворобу почав займатися фотографією і став учнем в майстерні W. R. Bowles в Хопкінсвілі. Через рік деякий Харт, який позиціонував себе як гіпнотизер, запропонував Едгару його вилікувати. Він пого-

дився — і голос справді повернувся під час гіпнотичного сеансу, але зник при пробудженні. Оскільки Харт гастролював містами Америки він не міг продовжувати лікування, однак за справу взявся місцевий профі Ел Лейн. Неймовірно, але під час трансу Кейсі описав свою хворобу та дав поради щодо лікування. Під час цього монологу замість займенника «Я» він використовував «Ми». Спільними силами пацієнт знову заговорив. Звичайно, траплялись рецидиви, але Лейн вже знав, що треба робити.

ХТО СКАЗАВ, ЩО ПАРАНОРМАЛЬНІ ЯВИЩА — ЦЕ НЕ БІЗНЕС?

Таким чином Кейсі та Лейном створили, так би мовити, власний бізнес — лікування місцевих жителів. У них навіть була заочна форма лікування — вказували місцезнаходження хворого та ім'я, а Кейсі розказував діагноз і лікування. Це дуже швидко принесло популярність. Це стало справжньою сімейною традицією та бізнесом, тому що до справи долучились дружина та син. В 1925 році сім'я перебралась до Вірджинії, тому що йому «сказав голос». Діагнози та рецепти Кейсі диктував, перебуваючи у трансі. В такий стан медіум сам навчився себе вводити: «Улегшись удобно, прикладаю обе ладони к голове — к тому месту, где, как говорят, «третий глаз», молюсь. Лежу и жду «сигнала» несколько минут. «Сигнал» — вспышка белого света, иногда с золотистым отливом — означает, что вступил в контакт. Увидев свет, я перемещаю ладони на солнечное сплетение. Глаза мои все время открыты. Дыхание становится ровным и глубоким — от диафрагмы. Через несколько минут глаза закрываются. После этого, как мне говорят, я отвечаю на вопросы». Дивно, але лікарі та пацієнти вважали його кваліфікованим лікарем. Насправді він був простим чоловіком з атестатом сільської школи. Не знав ні однієї мови. Окрім англійської.

Реальне фото одного з сеансів Кейсі. Деякі люди нажахані, а хтось з нетерпінням очікує?

НЕЗ'ЯСОВНО, АЛЕ ФАКТ

Всю так звану кар'єру Кейсі переслідували дивні, навіть чарівні ситуації. Наприклад, щоб відповісти хворому-іноземцю, він входив у транс і розмовляв німецькою або італійською мовами. Один з найважливіших фактів є те, що коли відмовився від сеансів, то втратив слух.

Якимось дивом Американська Генеральна Асоціація лікарів визнала здібності Кейсі й офіційно дозволила йому давати «психологічні консультації».

А ще всіх здивувала історія, коли під час одного прийому він продиктував назву ліків («Кодирон») та адресу лабораторії в Чикаго. Але коли туди подзвонили, то працівники здивовано відповіли: «Звідки ви знаєте про нього? Ми буквально тільки-но уточнили формулу і збирались вигадувати назву!».

ЛІКУЄ ЧИ ПЕРЕДБАЧАЄ?

Талант чоловіка не залишився непоміченим. І до нього стали навідуватись люди з проханням передбачити майбутнє: просили знайти скарб, передбачити результати спортивних змагань, навіть сказати як буде змінюватися ринок бавовни. Частіше за все він відмовлявся, тому що його передбачення виявлялись неправильними і відчував після цього втому. Так він зрозумів, що він повинен допомагати хворим. В 1929 році при підтримці Мортон Блюментал був заснований госпіталь Кейсі. В 1943 році його настигла національна слава завдяки статті «Чарівна людина з Вірджинії-біч», опублікована в журналі «Коронет». Він жалівся, що не може відмовити хворим, але він має обмежитись двома пророцтвами на тиждень, в іншому випадку це вб'є його.

Він помер у віці 67 років, але перед смертю він заявив, що народиться знову в 2100 році в Небрасці і особисто перевірить правильність власних пророцтв.

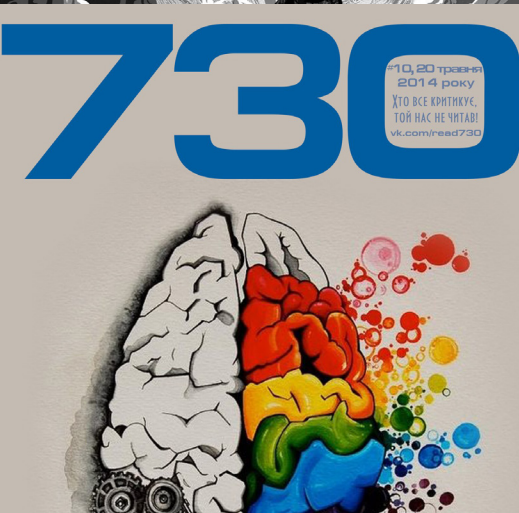
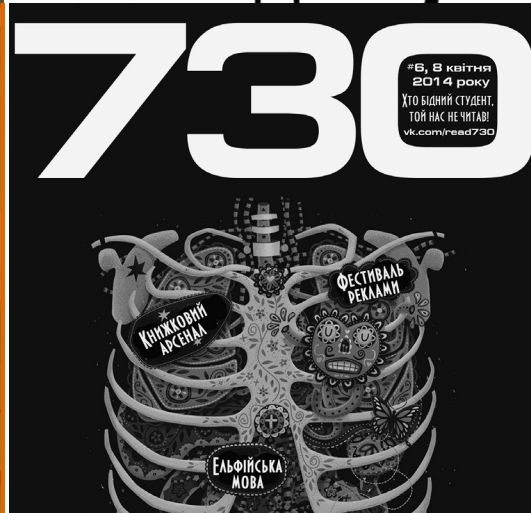
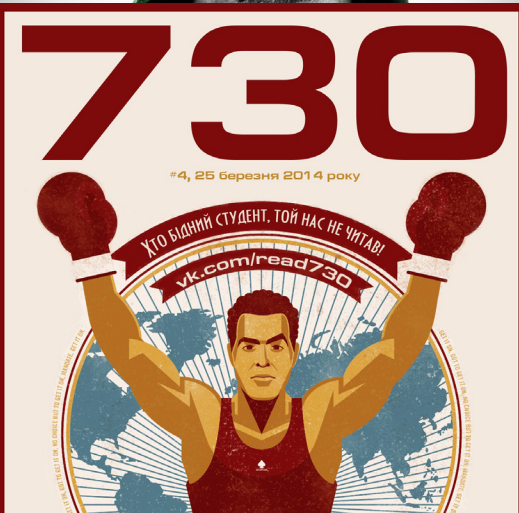
Я ЗНАЮ, ЩО ЦЕ ТОЧНО БУДЕ

Що ж він передбачив, крім хвороб своїх пацієнтів? Винахід лазера, падіння комуністичного режиму, глобальну катастрофу через «полярний зсув», землетруси в Америці, повені в Нью-Йорку та Японії через глобальне потепління. Він передбачав в 1940 році, що в 1968 році Атлантида підніметься з моря. Але його прихильники, занурившись в цей час в океан побачили там довгу дорогу, що викладена з масивних плит. Це і вважають руїнами Атлантиди.

Якось під час сну його запитали як він працює. Він відповів, що у змозі вступити в контакт з мозком будь-якої живої людини і використати інформацію, що розміщується там або в мозку кількох людей для діагнозу і лікування інших. Ймовірно, це був особливий розум, який користувався всіма знаннями людства. Але чи правдиве таке пояснення? Точно відомо лише те, що невідомий фотограф з маленького містечка міг впасти в стан, де його розум функціонував як інтелект геніальних лікарів...

Я не можу сказати, чому саме про цю людину розміщена стаття з моїм підписом. У світі існує багато визначних постатей, але треба пам'ятати, що наша історія та й життя загалом – це одне з найзагадковіших явищ, де можуть зустрітись незрозумілі та надприродні речі. Сьогодні я підтверджую свої слова прикладом.

Інна Лебренко

«730»

Заснований 25 лютого 2014 року
№12, 3 червня 2014 року
Головний редактор: Леся Козуб
Коректор: Таня Літвінчук

Дизайнери: Ніна Коробко, Леся Козуб
Адреса видавництва: м. Київ,
вул. Мельникова, 36/1
Номер підписаний до друку 03.06.2014

Тираж: 1 примірник
Автори несуть відповідальність за
достовірність інформації. Усі права
захищені (с)